

MEDZI DVOMA
MUŽMI

Katarína Harmatová

Katarína Harmatová

Medzi dvoma mužmi

Medzi dvoma mužmi

© Katarína Harmatová

Design © Miroslav Kulich

Redakcia © Tomáš Čačko

Slovak Edition © Katarína Harmatová 2020

ISBN 978-80-570-1316-7

Každý deň, každá minúta je pre mňa dar.
Nič neberiem ako samozrejmosť.

Venujem Raquel Hernández Rodríguez, žene s největším srdcem na světě, akú som kedy stretla.

Len vďaka tvojej nekonečnej sile, odvahe a povzbudeniam som v sebe našla odvahu túto knihu dopísať.

Nikdy na teba nezabudnem.

Prológ

Občas, keď si už človek slastne vydýchne, že sa i na neho konečne usmialo šťastie, a keď si už pomyslí, že lepšie už ani nemôže byť, nastane totálny zvrat. Stačí jeden okamih a všetko sa zosype ako vratký domček z kariet a ostanú len oči pre plač.

Sedela som na zadnom sedadle taxíka a z posledných síl som sa snažila udržať na uzde emócie, ktoré mnou lomcovali. Snažila som sa udržať kontrolu nad nimi, pretože som sa bála, že ak poľavím v ostražitosti, celý môj svet sa rozpadne. Nebola som si ani istá, čo som vlastne cítila, keď sa auto pohlo a vkĺzlo na vozovku. Bol to smútok? Hnev? Zlosť? Panika? Zrada? Pocit viny? Upierala som prázdny pohľad von z okna auta a potláčala prúd slz, ktoré sa mi tislí do očí. Trasúcou rukou som si pevnejšie pritiahla teplý kabátik na hrud'. Studený chlad sa mi šírila po celom mojom tele ako had. Chytala sa ma triaška a oči ma pálili z množstva potláčaných slz, ktoré sa mi drali cez viečka.

Zatvorila som ich a poddávala som sa svojim emóciám. Až teraz som vlastne úplne pochopila, čo sa vlastne stalo. Nick ma oklamal, podviedol. Bola som len jeho nástrojom, bezcenným predmetom slúžiacim k pomste. Bola som hračkou, s ktorou sa hral, keď dostal chuť. Hanba a to sklamanie, že som mu naletela ako pubertiačka, ma požieralo zvnútra ako kyselina. Nevládala som.

Bože, som ja ale krava, krava, krava...

Striasla som sa. Pritlačila som si čelo na sklo a snažila sa zabudnúť na každý okamih s Nickom. Aký pozorný, milý a starostlivý bol. Už som pomaly ničomu nerozumela. Už som netušila, čo bola skutočnosť a čo len predstierané divadielko. Hrdlo mi zvierala obrovská hrča, nedalo sa mi ani poriadne nasat' drahocenného vzduchu do pľúc. Tá neopísateľná bolesť bola prítomná v každej bunke môjho

tela. V mysli som si stále dookola prehrávala Nicholasove slová. Ved' on ma oklamal. Využil! Podviedol... Tie slová ma zabíjali. Chcelo sa mi kričať z celého hrdla a dostať tú bolesť zo seba von, ale nemohla som. Zalapala som po dychu a už som viac nedokázala vzdorovať slzám. Bez jediného vzlyku mi stekali po lícach do lona, kde sa rozpúšťali na červenom saténe večerných šiat.

„Slečna, ste v poriadku?“ upriamil na mňa v spätnom zrkadle ustarostený pohľad postarší šofér.

„Áno,“ ledva vyšlo z môjho stiahnutého hrdla. „Áno, som.“ Bruškami prstov som si stierala stekajúce slzy v snahe presvedčiť o tom aj samú seba.

Objala som si ramená, aby som sa neroztriasla od zimy, a v duchu som si nadávala do hlupákov, že som si dovolila porušiť jedno z vlastných pravidiel, ktoré ma mali uchrániť pred bolesťou a sklamaním.

Nikdy som tým rečiam, že láska môže bolieť, a podobným kravinám, neverila. Až do dnešného večera. Ani pri jednom zo svojich predchádzajúcich rozchodov som nemala pocit, žeby sa mi rozpadal celý svet, a ani každý nádych mi nepripomínal bodnutie nožom. Znamenalo to, že som nikdy nikoho skutočne nemilovala?

Taxík uháňal príliš pomaly prázdnyimi ulicami. Bolo len niečo po štvrtej ráno a slnko začínalo pozvoľna stúpať. Sledovala som, ako na druhej strane skla svitanie lenivo prechádzalo do krásneho slnečného rána, kým v mojom vnútri sa šírila temnota, chlad, nepokoj a neutíchajúca bolesť. Cítila som sa prázdno a stratene. Život zo mňa vyprchával každou sekundou...

Jediného muža, ktorého som kedy milovala, som nechala tam, uprostred jeho priateľov a rodiny, v tom jeho na mieru šitom obleku, bez jedinej šance vysvetlenia, či slovka na rozlúčku. Možno to takto bolo aj lepšie. Možno, že by som celú pravdu neuniesla.

1. kapitola

„Konečne si tu! Dnes to tu žije,“ privítala ma s úsmevom moja najlepšia priateľka Alexa, kým som sa predierala cez hustý dav ľudí až k nej za barový pult. Ako vždy celá žiarila. Prevrátila som očami nad jej priam detskou radosťou a len nechápavo som pokrútila hlavou. Bola vo svojom živle. Alexa zbožňovala byť stredobodom pozornosti, hlavne tej mužskej. Nikdy som nepochopila, ako je možné, že skončila práve pri nalievaní piva a miešaní kokteíllov. S jej dokonalou figúrou by sa uživila aj ako slušne platená modelka.

„Len mi nevrav, že som ti tu chýbala. Nezdá sa, že by si mala o spoločnosť núdzu,“ našpúlila som pery a opätovoala jej úsmev.

„To vieš, že mi tu bez teba bolo smutno,“ krátko ale silno ma objala.

Bolo to už päť rokov, čo sme spolu pracovali v bare Lewis. Alexa bola môj pravý opak. Bola bláznivo nezávislá, vtipná, zábavná, pojašená a mala ten talent, že v sekunde dokázala všetko čierne obrátiť do žiarivých farieb. Niekedy som si myslela, že to tu bolo vždy na prasknutie práve kvôli nej. Skrátka, vedela zapôsobiť a zaujať. Zákazníci ju milovali. No inak to bola tá najživšia a najnezávislejšia osôbka, akú som kedy poznala.

Vyzliekla som si svoj čierny kabátik, zavesila ho do skrine v sklade a vzala som si svoju miniatúrnu bielu zásterku, povinnú časť nášho pracovného úboru.

„Paige, vďaka Bohu, s Alexou je to už na nevydržanie,“ s predstieranou úľavou podpichoval Erick, jeden z našich stálych hostí.

Ericka som už nebrala ani ako zákazníka, ale ako veľmi dobrého kamaráta. Zastavil sa za nami skoro každý večer, otvorene s nami diskutoval na každú tému, smial sa a bavil nás svojimi vtipmi a

smiešnymi historkami. A, samozrejme, vlastnil ten najširší úsmev na svete, ktorý mu zakaždým rozjasnil celú tvár.

„Nehovor, zasa si dostal kopačky?“ Všetci traja sme sa schutili rehotali. Stále to bolo to isté. Keď ho jedna prestala baviť a ocitol sa sám, snažil sa na mňa a Alexu zapôsobiť a jednoducho nás zbaliť. Erick mal síce vysokú postavu, vyšportované telo, tmavé oči a podmanivý úsmev, ale jeho pohnútky nám boli dosť zjavné. Takéto typy mužov sme stretávali každý deň. Pánov z vyšších kruhov, ktorí si chceli spestriť život trochu zábavy, kým manželky sedeli doma, alebo si užiť spontánny a nezáväzný sex a tým si uchrániť svoju slobodu a nezávislosť.

„Ty ma ani trochu nemáš rada,“ smutne skonštatoval a s podopretými rukami si zobral tvár do dlaní. Kútiky úst mu s'ahovalo do úsmevu a ja som mala obrovskú chuť naňho vystrúhať grimasu. Hral tu čisté divadielko.

„Ale mám, zlatko, len nie si môj typ.“ Súcitne som sa naňho pozrela a postrapatila som jeho husté havranie vlasy.

„To bolelo,“ zaškeril sa.

„Nezávidím ti to. Je sobota večer a ty si celkom nasucho,“ doberala si ho Alexa.

„Tentoraz to bola superrýchlovka,“ skonštatovala som.

„Čo?“ pozrel Erick na mňa nechápavo.

Alexa pobavene prekrútila očami. „Tvoje vzt'ahy sú krátke – čiže rýchlovky a tento bol super krátke. Koľko mu trvalo?“ obrátila sa s otázkou na mňa.

„Tri dni?“ tipovala som a v hlase mi bolo počuť smiech.

„Fakt vtipné,“ bránil sa.

Tracy, jedna z našich čašníčok, mi podala objednávku nápojov pre väčšiu skupinku študentov, ktorí si sem prišli vyvetrať hlavy po týždni v škole. Postavila som na podnos fľaše s pivom a poháre na whisky.

„Ty,“ drgla som do Alexy lakt'om, „čo ak sme už len my dve ostali na zozname šarmantných dám v tomto obrovskom meste?“

„Veď to, dva posledné nedobytné kusy,“ pritakala a posunula mi po pulte fľašu Jim Beam.

„Je to nesmierne nezdvorné a nadmieru neslušné, aby ste ma ohovárali rovno pred nosom,“ ozval sa urazeným tónom Erick.

Prekrížil si ruky na prsiach a výraz tváre mu stvrdol, akoby sme si z neho robili nemiestne žarty.

S Alexou sme sa pobavene na seba pozreli. Vybrala som z chladiaceho boxu jeho obľúbené pivo, odzátkovala a postavila ho pred neho.

„Tak čo sa stalo s...“ snažila som si spomenúť na meno dievčaťa, ktoré sa tu s ním ešte včera večer veselo zabávalo.

„Tá exotická kráska sa volala Amanda,“ pripomenula mi Alexa.

Erick vybuchol hlasným smiechom. „Exotická kráska? To teda nie, bola len na predĺženej dovolenke v solárku. Ver mi srdiečko, videl som ju aj pod lepším svetlom, než je toto,“ ukázal rukou na naše tlmené barové osvetlenie.

„Si nenapraviteľný! Vieš to?“ povedala Alexa a capla ho po ruke. Vedela som, že sa jej Erick páči, aj keď to nikdy nepriznala. Oči jej vždy zvláštne zažiarili, keď sa objavil pri bare sám a takisto som v tých očiach videla aj skrytú bolesť a smútok, keď sa po jeho boku objavila nejaká nová dlhonohá nablýskaná manekýnka.

„Nie, ešte som na to neprišiel.“

„Tvoja škoda,“ doberala si ho ďalej.

Rozhliadla som sa po miestnosti. Bar bol preplnený. Na obrazovkách povešaných po stranách prebiehali posledné minúty basketbalového zápasu a barom sa rozlieval pravidelný povzbudzujúci rev davu.

Na opačnej strane baru sedeli dve zamilované hrdličky, ticho sa rozprávali a pred sebou mali prázdne poháre od vína. Zastavila som sa pri nich a spýtala sa, či im ešte niečo nenalejem.

„Ešte raz to isté,“ poprosil ma mladík.

Šialený smiech a zvuky štrngajúcich pohárov dávali najavo, že zápas sa skončil v náš prospech. Naliala som do nových pohárov červené víno a odniesla vzdialenému páriku, ktorý si zjavne ani nevšimol, že som pred nich postavila novú rundu. Oči mali len jeden pre druhého.

Pri barovom pulte sa začali tlačiť masy a prekrikovať jeden cez druhého. Musela som veľa behať sem a tam a miešať jeden drink za druhým a točiť nespočetné množstvá pív.

Nebola som nejaká výnimočne krásna, a ani by som nemusela byť, ale jednak baba za barovým pultom bola niečo ako Panenka Mária

v kostole a, samozrejme, prit'ahovala som všetko, čo malo nohy a ruky. Musela som odpovedať na zvedavé otázky rôznym typom sympatických, ale i trochu podivných a dotieravých individuí, ktoré to ťahalo k baru ani nie po nápoj, ako skôr preto, aby zistili, ako sa ktorá z nás volá dúfajúc, že pri troche šťastia získajú aj telefónne číslo.

„Blbý deň?“ zastavila som sa pred Erickom, ktorý osamote pil Heineken s podopretou bradou.

„A je to ešte horšie, ako to vyzerá,“ odpovedal utrápene s pozdvihnutým obočím.

Čašníčka mi položila na bar niekoľko objednávok, a tak som sa pre ne natiahla. Otvárala som jedno pivo za druhým a miešala nápoje v šejkri. Aj keď som bola ponorená do rytmu práce – meranie, miešanie, nalievanie, donášanie..., nenechávalo ma jeho divné správanie chladnou.

„Chceš sa o tom porozprávať?“ spýtala som sa ho bez toho, aby som sa na neho pozrela, kým som nalievala ďalšie drinky.

„To by si ty nepochopila,“ odbil ma mávnutím ruky.

„Keď myslíš,“ nevinne som pokrčila plecóm. „Viem, že mám niekedy dlhé vedenie, ale určite by som to pochopila, keby si mi to vysvetlil,“ zoširoka som sa na neho usmiala.

Naliala som mu do pohára dvojitú whisky s ľadom. „Tá je na mňa, ty tajnostkár.“

Niečo mi na tom nesedelo. Vedela som, že jeho ponurá nálada sa nebude týkať práce, ale jeho ľubostných avantúr, ktorých bolo nespočetne veľa. Muselo ísť do tuhého, lebo tak sklúčeného som ho ešte nikdy nevidela. Všetky rozchody skôr oslavoval ako víťazstvo a slobodu. Erick si chránil svoju nezávislosť a plne vedomý si svojho šarmu využíval všetky príležitosti, ktoré mu život ponúkal. Nikdy sa netrápil rozchodom, možno aj preto, že vždy to bol on, kto poslal toho druhého dočerta. Po tejto stránke to bol muž bez srdca.

Hodila som pohľadom po Alexe, aby som zistila, či si aj ona niečo nevšimla. Tá len pokrčila plecóm a nenechala si ujsť príležitosť rypnúť si do Ericka. Bol to taký náš nepochopiteľný druh humoru – neustále si uťahovať jeden z druhého.

„Už viem, čo ťa trápi,“ nevinne pokrčila nosom. „Nevyfajčila ti ho,“ zamontovala sa do nášho rozhovoru a ďalej vkladala špinavé poháre do umývačky.

Erick prijal jej štipľavú poznámku najskôr bez povšimnutia, ale nakoniec svoju povahu nezaprel. Pomaly sa natiahol cez barový pult, až ostal len pár centimetrov pred Alexou a pozrel jej priamo do očí: „Dokonca lepšie než si vieš predstaviť.“ Uprene ju prepaľoval svojimi tmavými očami. „Zlízala mi ho celého až ku koreňu a cucala, kým som celý spotený a roztrasený nevystriekol mohutný gejzír lepkavého nektáru.“

Alexa na neho hľadela s ústami dokorán. Nestávalo sa často, že by nemala po ruke úsečnú odpoveď. Erick sa zosunul naspäť do stoličky a víťazne sa usmieval.

„No teda,“ rozosmiala som sa. Uškerila som sa na Ericka a pripísala bod na jeho konto. Alexa prešla od šoku do mohutného smiechu. Bola by z nich, len čo je pravda, podarená dvojica.

„Moc si fandíš, srdiečko,“ nedarovala mu to.

Chvíľu si jeden druhého doberali a ich oči boli v jednej línii. Nezainteresované osoby by si ich vystúpenie mohli ľahko vysvetliť ako mileneckú hádku. Milovala som takéto večery plné pikantností a neustáleho prekárania.

Oproti nám v boxe som si všimla nových zákazníkov, ktorí sa snažili upútať pozornosť obsluhy. Rozhliadla som sa po miestnosti, ale nikde som nevidela žiadnu voľnú čašníčku. Rozhodla som sa, že k ním skočím a prevezmem od nich objednávku.

„Idem na štvorku,“ obrátila som sa na Alexu a zobrala prázdny podnos. „Je len tvoj,“ šepala som za jej chrbtom a obišla barový pult.

„Buď na ňu milý!“ štychla som Ericka medzi rebrá a pobavene sa smiala z Alexinho úškrnu. Ešte som zachytila jeho prekvapený výkrik, ale už som smerovala k novým hosťom. Boli to dvaja páni, mohli mať, tipovala som, okolo 30 rokov a jeden z nich, ten vyšší, ma nespúšťal z dohľadu svojich prenikavých očí. Začínalo ma z toho nepríjemne mraziť na chrbte.

„Dobrý večer, volám sa Paige a dnes vás budem obsluhovať,“ usmiala som sa na nich. „Môžem vám niečo ponúknuť na pitie?“ spýtala som sa profesionálne.

Pre všetkých svätých. Skoro mi spadla sánka. Krajšieho chlapa som ešte v živote nevidela. Pohodlne sedel v boxe s rukou prehodenou cez operadlo a intenzívne ma prepaľoval svojím ostrým tmavým pohľadom. Pôsobil dosť nahnevane a neprípustne. Mala som pocit,

akoby som urobila niečo, čo sa mu evidentne nepáčilo, ale ani pri všetkej vôli som si nevedela vybaviť, čo by to malo byť. Zvláštne. S badateľným úškrnom na perách si ma zhodnotil pohľadom, akoby som bola kus predajného dobytká.

„Iste,“ ozval sa ako prvý jeho spoločník. „Slečna alebo pani?“ zdvihol flirtovane jedno obočie.

„Slečna, prosím,“ snažila som sa pôsobiť sebaisto a nechytiť purpurový odtieň.

„Dali by sme si dvakrát whisky s ľadom, misku s olivami a nejaké oriešky,“ vyslovil objednávku, ktorú som si zapísala do bloku, aby som sa niečím zamestnala a vyhla sa tým očiam, ktoré ma skrz-naskrz prepaľovali a zároveň nesmierne prit'ahovali.

„Čím staršia, tým lepšia,“ mrazivo sa na mňa pozrel.

Srdce mi začalo v hrudi búšiť závratnou rýchlosťou. Stuhla som a prebodla ho pohľadom. „Prosím?“ Netušila som, kam tým mieril.

„Prepáčte, myslel tým tú whisky, nech je čo najstaršia.“

„Iste. Bude to všetko?“ dochádzal mi dych.

„Zatiaľ nám to vyhovuje,“ priateľsky sa usmial, čo sa o jeho spoločníkovi nedalo povedať.

„Hneď to prinesiem,“ šepala som a odkračala do bezpečnej vzdialenosti. Konečne sa mi pľúca naplnili vítaným dúškom vzduchu. Za celú moju dlhú kariéru barmanky sa mi ešte ani raz nestalo, aby moje telo tak silno reagovalo na nejakého muža. Keby muža, ale rovnou debila. Čo to malo dopekla znamenať?

„Paige, vidím dobre? Ty sa červenáš?“ prekvapene zvýskla Alexa o čosi hlasnejšie a pod jej pohľadom som sčervenela ešte viac. Snažila som sa na jej poznámku nereagovať a plnila som poháre z brúseného skla kockami ľadu, pričom mi jedna spadla na podlahu a roztrieštila sa na tisíc blyštiacich kúskov.

„Dofrasa,“ svojvoľne mi to vyletelo z úst.

„Nieko je nám tu roztržitý,“ nedala si pokoj Alexa.

„Stretla si Brada Pitta?“ prehodil žartom Erick, ktorý svoju momentálnu samotu naďalej utápal v alkohole.

„Páni, môj obľúbený herec,“ mierne som sa usmiala, „ale on to, bohužiaľ, nie je.“ Mierne som podvihla obočie. „Skôr temný rytier z najhorúcejších pekiel.“

Alexa ma zvedavo prebodávala svojimi röntgenovými očami a vysielala mi ten svoj „so mnou nežartuj“ pohľad.

„Si nervózna? Čo sa deje, tak to vysyp!“ Netrzeplivo čakala na moju odpoveď. Ochoťne mi pritom podávala fľašu s whisky a prihlúplo sa na mňa usmievala. „No tak,“ dobiedzala.

„Nič. Čo by malo byť? A nepozerať sa tak na mňa,“ karhala som ju.

„Ako!“ zadržovala kútiky úst, ktoré jej aj tak nakoniec utiekli doširoka.

„Ty vieš dobre, ako to myslím,“ obišla som barový pult, zdvihla z neho podnos, na ktorý mi ešte doplnila oriešky a jednou rukou som zľahka pohladila Erica po pleci.

„Hej, netvár sa tak kyslo. Aj keď Brad Pitt je na zjedenie, teba mám radšej.“ Nečakajúc na odpoveď som odišla.

Miestnosťou sa šírila hlasná vrava, smiech a príjemná hudba. Potešilo ma, že aj môjmu ľadovému krásavcovi, tak som si ho totižto pomenovala, sa zrejme vrátila dobrá nálada. Niečo vysvetľoval svojmu spoločníkovi, ten sa na tom dobre bavil a potom sa na tom obaja spolu zasmiali. Mal nakrátko ostrihané vlasy, atramentovočiernej farby a vpredu trocha vyčesané dohora. Oči mu svietili pobavenosťou, pôsobil mlado, uvoľnene a bezstarostne.

„Vaše nápoje, páni,“ povzbudená ich dobrou náladou, venovala som im krátky pohľad a začala pred nich servírovať poháre so zlatou tekutinou. Bohužiaľ, žiarivý úsmev mu zmizol hneď, ako sa jeho ľadový pohľad stretol s mojím.

„To si bola až v meste po tú poondiatu whisky?“ podráždene na mňa vyštekol a prebodával ma skrz naskrz svojím jedovatým pohľadom.

Zarazene som sa pozrela do jeho chladných očí a ostala nemo stáť s pootvorenými ústami. Najradšej by som sa ho spýtala, čo má vlastne za problém, ale radšej som držala jazyk za zubami. Cítila som stúpajúcu červeň na lícach a mala som pocit, akoby som dostala facku, a to poriadnu.

Po prvýkrát po dlhom čase sa mi stalo, že mi chýbali slová a nevedela som, ako adekvátne na jeho absurdné správanie zareagovať. „Ospravedlňujem sa,“ môj hlas sa sotva podobal šepotu. Vzpriamila som sa, preletela očami z jedného na druhého a nervózne som si

zasunula jeden prameň vlasov za ucho. „Budete si ešte niečo priat?“ vyslovila som otázku tichým, vážnym hlasom.

„Teraz nie,“ ostro vydýchol.

Neschopná jedinej hlásky som len prikývla na znak súhlasu a s roztrazenými kolenami som utekala z ich zorného poľa. Aj keď som mu nevidela do tváre, na chrbte som cítila, ako ma tými svojimi temnými očami ďalej prepaľoval.

„To je ale magor,“ vyštekla som a rozčúlene dosadla na barový stoličku hneď vedľa Ericka. „Čo si to do riti o sebe myslíš?! Bastard jeden.“ Slová sa zo mňa sypali ako z roztrhnutého vreca. Erick s Alexou na mňa hľadeli ako na zjavenie, ktorému narástla druhá hlava. Mičky ma počúvali a čakali na pokračovanie.

Zhlboka som sa nadýchla, aby som si upokojila rozbúrenú hladinu krvi, a už pokojnejším hlasom som pokračovala ďalej: „Vraj či som bola...?“ povzdychla som si. „Počkaj, ako to povedal?“ zavrela som oči a uštipla sa do koreňa nosa. „Vyštekol na mňa, že či som bola po tú poondiati whisky až niekde v meste,“ rozčúlene som rozhadzovala rukami okolo seba.

„Zrejme ani on nedostal to, po čom jeho drobček zatúžil,“ ako vždy odľahčila situáciu Alexa. Pozrela na mňa cez tie svoje husté mihalnice, prstom si prešla cez sýtočervené pery a nakoniec ich našpúlila do tvaru písmena „o“.

„Myslíš ty niekedy aj na niečo iné?“ oborila som sa na ňu.

„Ale kvôli tomu jednému, by sa dalo aj vraždiť. Ten by stál za hriech.“ Stála opretá o barový pult a svoj zamyslený pohľad nespúšťala z dvojice chlapov na štvorke.

„Si hrozná. Stále myslíš len na to jedno.“ Rukou som si odstránila z kolena neviditeľnú smietku.

„Už to máš pomaly vytetované na čele,“ doberal si ju Erick.

„Fakt? Čo presne tam stojí?“

„Deficit sexu.“

Pobavené zdvihla obočie. „Trefa. Kvality je málo.“

Jej výraz bol k popukaniu, ale nálada sa mi vďaka tomu začínala zlepšovať. Oprela som si unavene hlavu o Erickovo pevné rameno. „Prečo nie sú všetci chlapi aspoň spolovice takí milí ako ty?“

Erick vyprskol smiechom až sa mu rozvibrovalo celé telo. „To preto, že ma vôbec nepoznáš, zlatko,“ a mierne pootočil hlavou

smerom k dotyčným pánom, o ktorých sme sa celý čas bavili. Pocítila som ako zrazu stuhol. Zdvihla som hlavu z jeho pleca a všimla som si, ako mu pomaly mizla farba z tváre a mal zaťatú čeľusť. Pohľad mu stvrdol.

„Si... si v poriadku?“ zľakla som sa, ale už sa opäť uvoľnene otáčal mojim smerom.

„V tom najlepšom,“ povedal pretiahnuto a rukou okolo môjho pása si ma pritiahol bližšie.

Ejha, toto sa nezačínalo vyvíjať najlepšie. Palcom jednej ruky ma hladil okolo drieku. Celým telom sa mi začínala šíriť nepríjemná husia koža. A k tomu som cítila na chrbte tie ľadové oči, ktoré mi vypaľovali dieru až do mozgu. Striasla som sa. Decentne som sa postavila a narovнала si sukňu, ktorá mi siahala po kolená. „A späť k práci.“

Erick sa tiež odrazu zdvihol zo svojho miesta. Zobral z operadla stoličky svoje čierne sako a pomaly sa doň súkal. Na sekundu ma zovrel v medvedom objatí a vtisol mi na pery cudný bozk. Ostala som stáť ako soľný stĺp. Jasné, že ma už objal a to neraz, ale ten bozk mi vyrazil dych. Mala som chuť mu jednu tresnúť cez ten jeho prihlúply úsmev, ale ovládla som sa. Čo ho to pochytilo?

„Alexa, srdiečko, spočítaš mi to?“ otočil svoju pozornosť k nej a podal jej kreditnú kartu. Aj ona bola jeho reakciou mierne zaskočená a trochu jej trvalo, kým previedla jeho platbu.

„Dámy, už budem musieť ísť. Potrebujem ešte niečo neodkladne zariadiť,“ podotkol, keď zdvihol svoj plný pohárik a spláchol ho dole hrdlom. Zobral svoj mobil z pultu a samofúbo sa vyškieľal. „Prajem pekný zvyšok večera.“ Odchádzal a my dve, neschopné slova, sme ho vypravádzali pohľadom von z dverí.

„To bola sila. Čo sa mu stalo?“ zarazene sa spýtala Alexa. Ťakovala som Bohu, že som z jej tváre nevyčítala žiaden náznak žiarlivosti či nenávisť, pretože ja som si na Ericka záľusk fakt nerobila.

„Fakt netuším,“ zavrtela som, ešte stále v šoku, hlavou. Celé to bolo zvláštne. Nikdy sa takto majetnícky nesprával, dokonca ani k svojim posteľným priateľkám. Vždy bol taký diskrétny, distingvovaný...

S postupujúcim večerom sa tanečný parket hemžil s čoraz väčším počtom tancujúceho davu. Hudba pulzujúca v rytme technu sa odrážala od podlahy a stien. Priestorom vírili a blikali farebné svetlá.

Obchádzala som obsadené boxy, prijímala ďalšie a ďalšie objednávky, zatiaľ čo mi na bare pripravovali nápoje.

„Tvoj magor by asi potreboval doliať,“ hodila po mne súcitným pohľadom Alexa.

„Kto?“ zamyslene som pokrčila čelom, ale automaticky zaleteli moje oči jeho smerom. Hore chrbtom mi prebehlo známe vzrušenie. Keď zdvihol do výšky jednu ruku, aby upútal moju pozornosť, prikývla som.

„Môžem ísť ja,“ ponúkla sa Alexa.

„To zvládnem,“ uistovala som skôr seba ako ju. Radšej som sa ponáhľala, aby si to znova zle nevysvetlil.

„Prajete si?“

„Ešte raz to isté a fľašu vychladenej minerálky s dvoma pohármi, prosím.“ Opäť objednával jeho spoločník. Ladový krásavec držal jazyk za zubami. Aspoň že tak.

„Iste. O chvíľu som späť.“

Vybavila som objednávku expresne rýchlo a vrátila som sa k nim s plnými pohármi. Už z diaľky som si všimla, že pri stole sedel sám. Čím bližšie som bola k nemu, tým viac ma z neho nepríjemne mrazilo v zátylku. Hoci by ma to nemalo prekvapovať, jeho tvár neveštila nič dobrého a môjho vnútra sa zmocňovala úzkosť. Sedel podozrivo pokojne, sústredene ma sledoval, akoby čakal na to, či nespravím nejakú chybu.

Zistenie, že ma tento neznámy muž nielenže desil na smrť a príšerne znervózňoval, ale zároveň aj nesmierne priťahoval, ma vskutku miatlo. Takéto pocity mi boli na míle vzdialené. Nikdy v živote som sa takto zmätene a neisto pri nijakom chlapovi necítila.

Bola som z toho všetkého nesvoja a nedokázala som sa poriadne sústrediť na prácu. Fľaša s minerálkou sa mi vyšmykla z ruky a rozliala nielen po stole, ale aj na jeho mocné stehná. Keď som na sebe zacítila jeho páliaci pohľad, kľúčovito sa mi zovrel žalúdok. Jeho oči hovorili za všetko. Dych sa mi začal zasekávať v hrdle.

Tresol päťou po stole, až som nadskočila, a postavil sa tak prudko, že skoro prevrátil stôl. Bol rozčúlený – doslova zúrilo. Oči sa mi doširoka otvorili, až som sa bála, že mi od strachu vypadnú. Ledva som lapala po dychu. Panebože.

„Je mi to ľúto,“ zašepkala som.

„Lúto? Doriti!“ zakľial. Na sekundu zatvoril oči. Myslím, že sa snažil ovládnuť, ale veľmi mu to nešlo. Keď ich opäť otvoril, oči mu divoko planuli a zlosť sa okolo neho rozpínala ako magnetické pole.

„Len pokoj, kamarát,“ snažil sa ho upokojiť niečí hlas spoza môjho chrbta. Od ľaku som podskočila. „Nič strašné sa predsa nestalo.“ Myslím, že aj on bol nemilo zaskočený jeho prehnanou reakciou.

„David, ty sa do toho nepleť,“ precedil cez zaťaté zuby a šúchal si dlaňou mokré džínsy.

„Mrzí ma to,“ skúsila som to ešte raz. Môj hlas znel celkom pokojne, aj keď sa to nezhodovalo s mojím momentálnym rozpoložením.

„To by aj malo,“ zasyčal a prepichol ma pohľadom.

Stavila by som sa, že keby vedel pohľadom vraždiť, tak by som na tej dlážke asi vykrvácala. Sklonila som radšej hlavu a začala upratovať vzniknutý neporiadok na stole.

„Ale prestaň. To sa môže prihodiť každému,“ snažil sa David odľahčiť celú situáciu. „Nič si z toho nerobte, slečna. Nick dnes jednoducho nemá dobrý deň,“ uškeril sa na kamaráta a pomáhal mi utierať stôl.

Nicholas zdvihol ruky v geste porážky. Zobral svoje pruhované sako, otočil sa na päte a vyšiel von z miestnosti. Nezabudol za sebou zlostne tresnúť dverami.

Bože, ako som to mohla dopustiť? To som až taká nešikovná? Ako som mohla byť taká hlúpa? Vyčítala som si v duchu a mračila sa sama na seba. To napätie ma skoro zadusilo.

„Nemračte sa!“ napomenul ma.

„Ako, prosím?“ vypliešťa som naňho oči a pokúšala sa postaviť nohami na pevnú zem.

„Keď sa mračíte, vytvárajú sa vám na čele vrásky,“ upozornil ma David a vytrhol z duševnej analýzy a hĺbkovej sebakritiky.

Musela som sa jeho poznámke zasmiať. Hoci bola úplne nevhodná, určite pomohla odľahčiť napätú situáciu.

„Vlastne, ja som sa vám ešte ani nestihol nepredstavil. Som David.“

„Paige,“ dostala som potichu zo seba a prijala som podávanú ruku. Jeho stisk bol pevný a hrejivý. „A tykajte mi, prosím. Neznášam, keď mi vykajú. Pripadám si pritom moc staro.“

Veď ty si stará! Máš 27 rokov! Osopilo sa na mňa moje podvedomie, ktoré som sa snažila jednoducho ignorovať.

„V tom prípade aj ty mne.“

„Prijímam.“

„Vážne ma mrzí, ako sa Nicholas k tebe zachoval.“ Rukou si prešiel po hnedých, hustých, podlhovastých vlasoch a druhú si schoval do vrečka svojich nohavíc. „Reagoval skutočne prehnane.“

Nevedela som, ako mám na jeho ospravedlnenie zareagovať, a tak som len prikývla. V podstate som si to zaslúžila. Veď to ja som ho poliala minerálkou. Jasný, že to nebolo naschvál, ale faktom ostávalo, že sa mi to podarilo.

Tak mu treba. Správal sa ako idiot. Dokonca ma to aj trochu tešilo.

„Rád by som zaplatil. Odveziem ho radšej domov.“ Vybral z náprsného vrečka peňaženku a podal mi kreditnú kartu.

„Mrzí ma, že to takto dopadlo. Pokazila som vám večer.“

„Nie!“ zaproteštoval. „Nebola to tvoja vina.“ Milo sa na mňa usmial.

Trochu sa mi upokojil dych. „Hneď ti ju prinesiem.“ Zamávala som kartou vo vzduchu a odišla k pokladni.

Ježiši, a je to tu. Alexa, hoci mala plné ruky práce, nespúšťala zo mňa svoje zvedavé oči. Jej detektívnemu inštinktu sa stopercentne nedalo vyhnúť. Na náročný výsluch som momentálne nebola pripravená a ona vedela byť niekedy strašne neodbytná. *Prosím, aspoň nie dnes*, modlikala som v duchu. Potrebovala som si najskôr sama usporiadať myšlienky a zhrnúť ich trochu dokopy. Dnes večer toho bolo na moje plecica priveľa. Bola som príšerne unavená i zmätená a jediné, po čom som momentálne túžila, bola pohodlná posteľ v bezpečí môjho domova.